

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5472/23
22.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Татјане Лемајић, председника већа, Марије Бошковић и Слободана Керановића, чланова већа, у парници тужиоца “NLB Комерсијална банка” а.д. Београд, чији је пуномоћник Светлана Анђелковић Милошевић, адвокат из Београда, улица Косовска бр. 34, против туженог АА, сада непознатог пребивалишта, чији је привремени заступник Ана Алексић, адвокат из Београда, улица Петра Зрињског бр. 8, ради дуга, одлучујући о жалби тужиоца и жалби туженог, изјављеним против пресуде Основног суда у Лазаревцу П 288/23 од 06.09.2023. године, у седници већа одржаној дана 22.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Лазаревцу П 288/23 од 6.9.2023. године у делу става првог изреке којим је обавезан тужени АА да плати тужиоцу “NLB Комерсијална банка” а.д. Београд на име дуга по кредиту бр. ... од 04.05.2017. године износ од 1.382.396,57 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог преписа пресуде, а жалба туженог **ОДБИЈА**, као неоснована.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Лазаревцу П 288/23 од 06.09.2023. године у преосталом делу става првог изреке, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени АА да тужиоцу “NLB Комерсијална банка” а.д. Београд на досуђени износ од 1.382.396,57 динара плати законску затезну камату почев од 16.12.2019. године, као дана подношења тужбе, па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог преписа пресуде, док се у преосталом делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на износ главног дуга исплати законску затезну камату почев од 11.05.2019. године, па до 16.12.2019. године, тужбени захтев **ОДБИЈА** као, неоснован.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Лазаревцу П 288/23 од 06.09.2023. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени АА да тужиоцу “NLB Комерсијална банка” а.д. Београд на име трошкова парничног поступка исплати износ од 461.157,00 динара, у

року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба туженог, изјављена против става трећег изреке пресуде Основног суда у Лазаревцу П 288/23 од 06.09.2023. године, као недозвољена.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П 288/23 од 06.09.2023. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име дуга по кредиту бр. ... од 04.05.2017. године плати износ од 1.382.396,57 динара, са законском затезном каматом на наведени износ почев од 23.12.2019. године, као дана подношења тужбе, па до коначне исплате, а све у року од 15 дана од дана пријема писменог преписа пресуде, док се од досуђене законске затезне камате, па до тражене почев од 11.05.2019. године, тужбени захтев тужиоца одбија као неоснован.

Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 377.877,00 динара.

Ставом трећим изреке наложено је тужиоцу да на име трошкова привременог заступника у депозит Основног суда у Лазаревцу бр. 840-441802-33, поред износа наложеног на рочишту од 61.929,00 динара, плати још износ од 28.179,00 динара, укупно 90.108,00 динара, с позивом на број предмета.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио тужилац, побијајући је у одбијајућем делу става првог и ставу другом изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражио.

Тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући наведену пресуду, а како то произилази из жалбених навода, у усвајајућем делу става првог изреке, ставу другом и трећем изреке, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражио.

Испитујући правилност побијане пресуде, на основу овлашћења из члана 386 Закона о парничном поступку – ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – др. закон), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца делимично основана, а жалба туженог делимично неоснована а делимично недозвољена.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које

другостепени суд пази по службеној дужности. Супротно жалбеним наводима туженог, побијана пресуда у ожалбеном делу није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, с обзиром да је изрека пресуде разумљива, не противречи сама себи нити датим разлозима, наведени су разлози о битним чињеницама који су јасни и непротивречни, нити постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа и записника, те се правилност чињеничног утврђења и примена материјалног права са сигурношћу може испитати.

Према чињеничном утврђењу у првостепеном поступку, Уговором о кредиту бр. ... од 04.05.2017. године, закљученим између тужиоца, као даваоца кредита, и туженог, као корисника кредита, чланом 1 уговорено је да је тужилац одобрио туженом кредит у износу од 1.350.000,00 динара, који је исплаћен на дан пуштања кредита у течај, са роком отплате од 84 месеца. Тужени, као корисник кредита, се обавезао чланом 4 уговора да у роковима измирује своју обавезу. Чланом 8 наведеног уговора у циљу обезбеђења потпуне отплате, тужени се обавезао, односно овластио је тужиоца да меницу може попунити на име доспелог а неизмиреног дуга у складу са одредбама уговора. Чланом 10 уговорено је да уколико корисник кредита задоцњи са испуњењем обавезе, на исти му тече и законска камата, а чланом 11 предвиђено је да банка може и пре истека рока из члана 1 уговора отказати уговор кориснику кредита писаним путем и прогласити све обавезе по овом уговору доспелим између осталог ако дође до неплаћења или задоцњења у плаћању било које две доспеле обавезе утврђене уговором. Обавештење о отказу уговора и проглашењу доспелости потраживања тужени није уредно примио.

Према налазу и мишљењу вештака економске струке од 21.09.2021. године произилази да је на дан 10.05.2019. године укупно потраживање тужиоца 1.382.396,57 динара, од чега је главни дуг 1.226.951,80 динара, редовна камата 138.521,26 динара и трошкови 1.000,00 динара. На дан вештачења 19.09.2021. године укупно потраживање је изражено у износу од 1.720.298,01 динар, при чему су главни дуг и редовна камата изражени у истом износу као на дан 10.05.2019. године, док је затезна камата изражена у износу од 328.824,95 динара, а трошкови у износу од 26.000,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, применом одредби материјалног права садржаног у члану 26 Закона о облигационим односима – ЗОО, закључио да чињеница да су се странке сагласиле о битним састојцима уговора и то потврдиле својим потписима, ниједним изведеним нити предложеним доказом у конкретној правној ствари није доведено у сумњу, а терет доказивања чињенице да тужени уговор није потписао терети туженог. По оцени првостепеног суда, уговор је раскинут јер је тужени поступао супротно уговореним одредбама, пре свега није испунио обавезу враћања кредита у уговору предвиђеним роковима, што је разлог за раскид. Тужилац је своју обавезу, сагласно члану 1065 Закона о облигационим односима, извршио стављањем туженом на располагање одобреног новчаног износа кредита, а што је потврђено налазом и мишљењем вештака економско-финансијске струке. Како тужени своју обавезу враћања кредита није извршио, а што је био дужан учинити, имајући у виду одредбу члана 17 Закона о облигационим односима, то је, прихватајући обрачун дуга утврђен од стране вештака економско-финансијске струке,

обавезао туженог да тужиоцу исплати износ од 1.382.396,57 динара, са каматом од дана подношења тужбе у смислу одредбе члана 277 и 324 Закона о облигационим односима, с обзиром да је тужени пао у доцњу даном подношења тужбе када га је поверилац позвао да испуни своју обавезу из ког разлога тужиоцу не припада камата од 11.5.2019.године имајући у виду да обавештење о отказу уговора тужени није уредно примио.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио доказима које је правилно цени у смислу члана 8 Закона о парничном поступку и то како правилном оценом изведених доказа појединачно, тако и у међусобној вези, као и на основу резултата целокупног поступка, дајући јасне разлоге о доказаним чињеницама. Апелациони суд не налази било какву сумњу у правилност утврђеног чињеничног стања до ког је првостепени суд дошао на основу слободног судијског уверења, савесном и брижљивом оценом изведених доказа насупрот жалбеним наводима тужиоца и туженог.

Жалбеним наводима тужени оспорава утврђено чињенично стање, понављајући наводе који су истицани током првостепеног поступка и који су били предмет правилне оцене првостепеног суда. Наиме, а како то правилно налази првостепени суд, парничне странке сагласиле су се о битним састојцима предметног уговора о кредиту, а што су својим потписом и потврдиле, а да је тужилац своју обавезу извршио, произилази из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке који је правилно увршћен у чињеничну грађу на основу ког је правилно утврђено да је дана 04.5.2017.године кредит пуштен у течај у укупном износу од 1.350.000,00 динара, те да дуговање туженог на дан 10.5.2019.године, износи укупно 1.382.396,57 динара од чега главни дуг износи 1.226.951,80 динара, редовна камата 138.521,26 динара, а трошкови 1.000,00 динара. Наиме, одредбом члана 228 Закона о парничном поступку прописано је да је странка дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којима оспорава наводе и доказе противника у складу са овим законом, док је одредбом члана 231 став 1 истог закона прописано да ако суд на основу изведених доказа (члан 8) не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу о постојању чињенице примениће правила о терету доказивања. С тим у вези, првостепени суд је правилно закључио да је тужени пао у доцњу са измирењем доспелог потраживања тужиоца, да дуг није платио до закључења главне расправе, односно да тужени за своје наводе да није потписао предметни уговор о кредиту, није предложио доказе до закључења главне расправе, нити је предложио доказе да је обавеза туженог престала на други законом прописан начин. Такође, основаност тужбеног захтева, а како то правилно првостепени суд закључује, произилази из садржине понуђених доказа од стране тужиоца, а тужени у односу на дати налаз вештака, којим је констатовано постојање и висина потраживања тужиоца, није пружио доказе нити је дао предлог за допуну доказаног поступка којима би се налаз и мишљење судског вештака довео у сумњу. Првостепени суд је правилном применом одредби материјалног права садржаног у члану 1065 и члана 17 Закона о облигационим односима обавезао туженог да тужиоцу плати износ по основу и висини који је предмет тужбеног захтева и то по основу закљученог уговора о кредиту број ... од 04.5.2017.године.

Супротно жалбеним наводима тужиоца, правилно је првостепени суд ценећи

садржину члана 11 предметног уговора о кредиту којим је одређено да банка може и пре истека рока из члана 1 уговора отказати уговор кориснику кредита писаним путем и прогласити све обавезе по уговору доспелим између осталог ако дође и до неплаћања или задоцњења у плаћању било које две доспеле обавезе утврђене уговором, те имајући у виду чињеницу да тужени није уредно примио обавештење о отказу уговора и проглашењу доспелости потраживања, правилном применом одредбе члана 324 Закона о облигационим односима закључио да је тужени пао у доцњу даном подношења тужбе, када је тужилац као поверилац позвао туженог да испуни своју обавезу из ког разлога се на износ главног дуга тужиоцу не може признати законска затезна камата од 11.5.2019.године, а како се то неосновано жалбеним наводима тужиоца указује.

Међутим, како је тужилац тужбу предао препорученом пошиљком на рецепис RE ... дана 16.12.2019.године, а која је запримљена у првостепени суд дана 23.12.2019.године, како то произилази из пријемног штамбиља суда то тужиоцу на износ главног дуга има се признати законска затезна камата сагласно одредби члана 277 и 324 Закона о облигационим односима почев од 16.12.2019.године, па до исплате. Наиме, одредбом члана 104 став 2 Закона о парничном поступку прописано је да дан подношења поднеска упућеног суду преко поште препорученом пошиљком или упућеног телеграфским путем сматра се као дан подношења суду. Наведеном одредбом члана 104 став 2 Закона о парничном поступку уведена је правна фикција према којој се дан подношења поднеска упућеног суду преко поште препорученом пошиљком сматра као дан подношења суду.

Имајући у виду изнето, применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке, а применом члана 394 тачка 4 истог закона, донета је одлука као у ставу другом изреке ове пресуде.

Преиначено је и решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке побијане пресуде с обзиром да је донето неправилном применом материјалног права, то тужиоцу сагласно одредби члана 150, 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку припадају трошкови за радње које су биле нужне и оправдане за вођење поступка и то за приступ на четири одржане расправе у износу од по 21.375,00 динара, састав једног образложеног поднеска у износу од 16.870,00 динара, трошкове вештачења у износу од 20.000,00 динара, састав жалбе од 16.11.2021.године, у износу од 33.750,00 динара, таксе на тужбу, пресуду и жалбу изјављену дана 16.11.2021.године, у износу од по 55.711,98 динара, као и трошкове привременог заступника туженог у укупног износу од 137.902,00 динара. Укупно признати трошкови парничног поступка тужиоцу износе 461.157,94 динара и исти су одмерени у складу са важећом Адвокатском тарифом и Таксеном тарифом у време пресуђења.

Имајући у виду изнето, применом одредбе члана 401 тачка 3 Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу трећем изреке ове пресуде.

По ставу Апелационог суда, жалба туженог изјављена против одлуке садржане у ставу трећем изреке побијане пресуде није дозвољена с обзиром да је истом наложено тужиоцу да предујми трошкове привременог заступника у депозит суда, значи ради се о радњама управљања у поступку при чему наведена обавеза ни не терети туженог из ког

разлога је применом одредбе члана 387 став 1. тачка 1, а у вези члана 378 Закона о парничном поступку одлучено као у ставу четвртом изреке ове пресуде.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе тужиоца и туженог, али их посебно не образлаже, јер налази да нису од утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари на основу овлашћења из члана 396 став 1 Закона о парничном поступку.

Тужиоцу и туженом нису признати трошкови другостепеног поступка, с обзиром да тужени са жалбом није успео у поступку, док је тужилац успео само у незнатном делу потраживања законске затезне камате и трошкова првостепеног поступка, па је на основу одредбе члана 165 став 1 у вези са чланом 153 Закона о парничном поступку одлучено као у ставу петом изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Татјана Лемајић ,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**